

TESTKULTÚRA

A TESTES NŐ ÉS A HALÁL

A testes nő szorongva szavakba foglalja,
hogy nem a haláltól fél, hanem a meghalástól,
a testes nő szorongó szavakba foglalásában
nem a halál a félelem oka,
a testes nőt
egyértelműen a saját elmúlásának mi-
nősége aggasztja.

A tortúra miatt szorong a testes nő,
egy barátnője, aki a Márti, annak levették a melleit,
aztán meghalt, de a testes nő azt mondja,
nem a melleinek levételébe halt bele egyértelműen a Márti,
a melletlenséget a Márti lelkileg egyértelműen földolgozta,
a testes nő szorongva szavakba foglalja,
hogy a Márti melleit későn vették le,
abba halt bele, a mellei késői levételébe,
egyértelműen lassú halála volt a Mártinak,
nehezen szenvedett ki, ráadásul melletlenül.

Együttérző vagyok én,
elhallgatom, hogy a testes nő szorongva szavakba foglalja,
hogy nem akarja ilyen tortúrának
kitenni magát és a környezetét, főleg engem,
tudja, hogy nehezemre esne tartani magam
a mellei nélkül.

Nem is tudom én,
hogy foglalnám szavakba a testes nőnek,
ha megkérdezné, mi a véleményem
a mellei levételéről,
hogy is hoznám együttérzően a tudomására én,
hogy a melleinek levétele
minden bizonnyal jobban megrázna, mint a halála,

egy mellek nélkül élő testes nő, nem kell mondjam,
sokkal idétlenebb, egyértelműen, mint egy halott,

nos, ha van miért szoronganom, nekem,
szavakba foglalva, akkor az a testes nő mellnélküli halála,
nem szenvedném el én a testes nő
melleinek hiányát
maradandó lelki megrázkódtatások nélkül.

Márpedig a lelki egyensúly fontos a magamfajtának,
ezt tudja a szorongó testes nő,
tekintettel van a lelki életemre,
ezért napjában csak háromszor szorong,
aggódalmát a testes nő naponta háromszor
szorongva szavakba foglalja,

attól tart naponta háromszor,
hogy a meghalása nem minősül
egyértelműen könnyűnek.

Van is mitől félnie, napjában háromszor,
a nagy teste miatt ennek a testes nőnek,
ki van téve a testes nő a nagy teste miatt a tortúrának,
több kockázati tényező veszélyezteti az életét,
ami a mell-levételt indokoló betegségek
nélkül is meglehetősen nehéz,
temérdek akadállyal találja szemben
magát a testes nő az életben,
napjában minimum háromszor
korlátozza a teste ezt a nőt a normális életvitelben.

Szavakba foglalom a testes nőnek én,
mondom szorongva, nem vagy te a Márti,
ne aggódjál,
nem kell a halálra élni koncentráltan,
ne érdekelje, hogy a Márti egyértelműen romokban hevert,
aggodalomra ne adjon okot a
Márti-
romsága,

meghozom az áldozatot én,
napjában háromszor szorongok, aggódok,
szavakba foglalom,
az együttérzés fontos a magamfajtnak,
együttérzek napjában háromszor én.

Sebestyén Mihály

A KERESZTELŐMEDENCE

...És akkor még semmit sem mondtunk Kunhardt Lajos keresztelőmedencéjéről, amelyben elégett az egész Kikelet utcai melegedő tervrajza, ugyanis a keresztelőmedencét a hetedik nikáiai zsinat végén tették le a Kunhardték udvarára a katonák; nagy sietve vonultak Nyugatnak; lehettek vagy hatvanan, feketék és fehérek keverten és kissé pityókosan. Hanem azért Kunhardt néni elmormogta, csak úgy magának mondta, hogy *aztán mán meg se tessenek haragudni, mit csináljunk mink ezzel a behemót keresztelőmedencével, talán úsztassunk benne libákat, mert hogy itt mostanában senki sem adja kölcsön a fiát vagy a kisleányát a kereszteléshez, az tutti.*

De mintha senki sem hallgatott volna Kunhardt Ágota néne józan hangjára, mentek tovább a vatikáni fegyveresek. Nem svájci gárdisták voltak, azok lemaradtak egy állítólagos tankcsatában, még kint az Urál legszélén, alig egy hajításnyira Európa végétől. Így mondták később, valójában azonban betértek id. Tokvill Mátyáshoz, hogy beszélgessenek,

ugyanis a svájci gárdisták imádnak beszélgetni, csevegni, csacsogni, humorosakat mondani egymásnak, főleg ha idegen hallgatók is jelen vannak az eszmecserén; meg is látszik rajtuk a folytonos jókedv és derű, egyetlen európai sem versenyezhet havasigyopáros mosolyuk illatával. Id. Tokvilléknál, éppen akkor öltek le egy kétszázötven kilós mangalicát, mangálon perzselték meg, a szalmát ui. elvitték a tancsapdák kibélelésére, hogy ne menjenek tönkre a harckocsik, ha beleesnek nyakig-fülig a csapdába. Legid. Tokvill bácsi pálinkázott a böllérmesterrel, Albert Jugó bácsival. (Azzal az Albert Jugó bácsival, aki hatalmas gólt rúgott egyszer a Celtiqueknek, de nem hitelesítették, mert Albert Jugó bácsi nem volt leigazolva a brit ligában, csak arra járt és fogadásból rúgott egyet a Celtique Glasgownak huszonhárom évvel korábban.)

Albert Jugó bácsi tótszentlászlai nyaralóját eladta volt Sajgó Lacinak és maga pedig kiköltözött a hegyközségbe. Egy régi mohos borospincében nyitott ecetlepárlót és hozzá jártak folyvást a simléderi menyecskék mesterséges megtermékenyítésre és iker-klónozásra. Jó üzlet, amiből Svájcnak is haszna lehet valamikor, amidőn a svájci tehenes gazdák elfelejtenek majd szaporodni, és akkor majd a jólét milka-csokoládéból font kerítéssel fogja művelőinek megbosszulni és viszonzni a gondoskodást, a törődést a szüntelen legeltetést.

Id. Tokvillék hívei voltak a szeparatizmusnak, mert id. Tokvill Mátyás családja a tejszeparátoron gazdagodott meg. Onnan származott rengeteg pénzük, hogy Kunhardték teheneinek tejét dolgozták fel; később, amikor a katonák már régesrég túl voltak hetedhét határon, összegyűjtötték a vatikáni keresztelőmedencébe a helység tejét, a gépre rávittek a városka minden tehenes gazdájának és fogyasztójának arcképét, adatbázisát, és persze adatlúgját is. Ami savó, író és só pedig kicsapódott, azzal átfestették a jövőről és múltból kialakult helyi elképzeléseket, a maradékból sertést hizlaltak és tálaltak fel disznótoros vacsorákon. Éppen ebből adódott erkölcsi tökéjük jelentős hányada.

*

A gólnak akkor támadt nem is kívánt, remélt folytatása, amikor Kunhardt Ágota néni kinézett a konyhaablakon és meglátta, hogy jönnek a katonák. Nem zárt alakzatban közeledtek, csak úgy sétálva, hadonászva, füttyögetve, slamposan, mintha máris leszerelték volna őket (vagy kitört volna az általános és relatív béke, a teljes leszerelés és a civil handabandázás); ki volt gombolva a zubbonyuk, sapkájuk a vállpánt alá

gyűrve, lóbálták a fegyvereiket, olykor vidáman a levegőbe eresztettek egy sorozatot, nyakukban hatalmas aranykereszt lógott; innen sajdította (mint utóbb kiderült, helyesen) Ágota néni, hogy a vatikáni titkos hadsereg katonáit látja, akik parancs nélkül is felfedték kilétüket.

Mögöttük két öszvér vontatta kordén jókora ponyvával letakart tárgyat vélt látni a konyhából lefelé, de még nem tartotta érdemesnek kiszaladni az uráért, aki fát vágott az udvar végében; teljesen biztos akart lenni a dolgában. A háború megtanította óvatosságra, nem szaladt ki lelkesedve, hazafias révületben egyetlen hadsereg elé sem rózsaszirmokat szórni, tulipánokat, csókokat osztogatni. Igaz, kötszert és meleg pulóvert sem. Meg volt győződve, hogy ezt a háborút éppen olyan könnyen elveszíthetjük, mint ahogyan megnyerhetjük, a papírforma érvényesül (de azt a papírt még senkinek sem mutatták fel), mondta bölcsen id. Tokvill Mátyás a hajnali tejszeparáláskor, s ebben nekik Nagysimléder, Külszentlázár és Tubahajcihő lakóinak igazán semmilyen szerepet sem szántak a harcban álló felek.

Mindenki hallgatott id. Tokvillékre, elvégre ők voltak a három község legbölcsebbjei. Évek óta kitartóan, bár nem sok sikerrel azért harcoltak, hogy a három helységet egyesíthessék, összevonják a megyei hatóságok és így várossá nyilvánítsák Nagyszentpéter néven. Miért esett erre a az összefoglaló névre a választás? Csak.

Tubahajcihő felől jöttek a katonák, a kordé nyikorgott, ahogyan ez egy shakespear-i kordéhoz illik. Volt valami határozottan színpadias a jelenetben, ezt Kunhártné azonnal felfedezte, anélkül, hogy szavakba tudná foglalni az élményt. A mondatszegénység Nagysimléder lakóira különben is jellemző volt, s majd csak akkor fognak hangot adni legtitikosabb érzületeiknek is, amikor a várossá válás folyamata befejeződik, biztonságos és tartós állapotá válik. Ez ugyanis az urbánus civilizáció egyik áldása. Vagy átka lenne? Id. Tokvillék tagadták az utóbbit, de mi, akik a történelemben már előbbre tartunk, könnyűszerrel hozhatunk példát arra nézve, hogy a kimondott szó, a pontosan kifejezett indulat, bírálat, elégedetlenség vagy csak futó megjegyzés (ajakbiggyesztéstől kísérvé), mennyi bajt zúdított a jövőendő város lakóinak nyakába.

Kunhártnét a háború idejére rendkívüli módon fölvtették a Bella Donna cipőnyikorgató művekhez (svájci érdekeltség, olcsó munkaerő, alacsonyrendű szakszervezeti mozgalom stb.), amit persze nem szívesen tettek, de végül is megadták magukat, tekintettel arra, hogy Kunhártné férje még az első besenyő-alán háborúban súlyosan megsebesült. Meg

aztán tartottak a kórosan absztinens Kunhárdt Lajostól, aki híres volt szókimondó durvaságáról és mérhetetlen műveletlenségéről, csak a sebességet és a realista föstményeket szerette.

Nos tudom, most valaki felcsillanó tekintettel ujjong föl: *anyuka, felfedeztem egy ellentmondást az elbeszélésében!* Holott mi nem beszélünk el egymás mellett. A *szókimondás* és az állítólagos *mondatszegénység* nincs egymással ellentétben. Az előbbi akár gondolatszegénységet és lelki sivárságot, elsivatagosodást és ínséget is jelenthet, a második pedig pont az ellenkezőjét, vagyis a szószegények bensőjében éppenséggel pompás barokk paloták is rejtőzködhetnek hevítő érzelmekből, párolgó sejtésekből és kivételes lelkiállapotokból felépítve.

A durvalelkű Kunhárdt Lajos egykor a Bella Donna művek vezérigazgatójának hatfogatosát hajtotta. Mindig, ha csak ketten voltak, folyvást korholta a vezérelnököt, de megszervezte számára a legszédületesebb fogadásokat; különben föltétlen hűséget mutatott ura felé, akinek az *anusából lógott ki*, miként azt az egyik katonai kommentátor megjegyezte még a háború elején, midőn a sivárszívű Kunhárdt Lajost elküldték a cipőnyikorgató művektől, mint obsitos kocsiszt.

*

A katonák tehát lecihelődtek Kunhárdtéék udvarán. A megrémült bennszülöttek odahívták id. Tokvill Mátyást, az egyetlen, aki idegen nyelveket beszélt a településen (a városiasodás folyamán ez majd másként lesz, tettek szent fogadalmat magukban a nyelvszegény polgárok és parasztok), aki megértette a lakossággal, hogy szó sincs szabadrablásról, fosztogatásról, hadisarczedésről vagy más efféle sajnálatos atrocitásról, mely különben valahány háború velejárója. Nem akarnak erőszakoskodni, különben is a vatikáni hadsereg híres arról, hogy nem alkalmaznak efféle csirkefogókat. (No persze elegendő markotányos nő és pederasztá kíséri tisztes távolságból a sereget. Dehogy is tartoznak a kötelékhez. Ők csak vannak, türelmesen várnak, amíg a férfiak kimenőt kapnak és mindenki odabújik, ahová ösztönei és ép avagy sérült génjei igazgatják.)

Az id. Tokvillnak mondottakból kiderült, hogy a hadfiak ajándékozni akarnak. Bizonyos jelekből arra lehetett következtetni, hogy egyáltalán nem véletlenül vetődtek Nagysimléderre (a jövő nagyszentpéteri helytörténészek számára fontos adalékként szolgálанд félszáz évvel később), *ők* és bele-nézett egy kis noteszbe a kapitány (lehet, hogy vezérezredes volt, senki sem ismerte a rangokat, s a helytörténészek egy része hajlamos volt a magasabb

rangokat előnyben részesíteni az esős valósággal szemben) *egy bizonyos Albert Jugót keresnek*. Mindenki meglepődött. A böllérmester, mint tudjuk, Tokvilléknál mulatozott, a gőzölgő marhahússal vegyített enyhén fűszerezett kolbászokat már rúdra fűzte és a szalonnák kikészítéséhez fogott volna.

Valóságos ajándékról van szó, mutogattak a ponyvával letakart tárgyira. Mi már persze nem lepődünk meg, ui. be vagyunk avatva a titokba már az első mondattal. Kunhárdt Lajos kelletlenül befogott, elhajtott Albert Jugó után. Mindjárt mindenkinek rossz hangulata támadt K. L. nyavalygása, durva majomkodása láttán. Tény, hogy nem sokan szerették azt az embert. Igaz a főstménygyűjteményét meg lehetett csudálni a vezérelnöki iroda falain, de csak kevés simléderinek jutott eszébe, hogy abba a nem is képtárba elzárándokoljon. Ma sincs benne a turistakalauzokban.

Albert bácsi kissé kapatosan állított be. Vidám dalt énekelt szerbül. Szerencsére senki sem értette. Jugó bácsit különben sem tartották számon mint kisebbségit, következésképpen pozitívan sem volt diszkriminálva. Nem bánta (nagyon).

Miről van szó, kérem szépen? kérdezte ennek ellenére tisztelettudóan, mert az egyenruháktól tartott.

Nos, maga az az Albert, aki huszonhárom évvel ezelőtt, pontosan szeptember hetedikén a Celtique edzőpályáján azt a szédületes gólt rúgta Elton Marchow kapusnak? Úgy értem azt a gólt, fogadásból, melyet mintha zsinóron rántottak volna el? Azt a védhetetlen, klasszikus nagy bombát? Maga volt az, ember? („Hombre”.)

Visszanyelés és néma bólintás volt a válasz. Semmi kétség ő volt. A katoná (vezérezredes/kapitány) egy régi fényképet is elővett a belső zsebéből, egy kivágott újságfotót valamelyik vatikáni testnevelési magazinból.

Fogja, jó ember („hombre”), a magáé, s ezzel otthagyták a keresztlőmedencét Kunhárdték udvarán.

Hirtelen váltak köddé, felszálltak, szertefoszlottak, légiessé váltak, mint Simléder és Tubahajcihó határai a jövőben, eltűntek. Nyomuk veszett. Senki nem emlékezett, hogy látta volna őket továbbvonulni a községen. Mintha marslakók jártak volna a községben, UFO-látogatók, földönkívüli vízió kollektív áldozatává vált volna mindenki. Csak a vörös márvány keresztlőmedence volt megfoghatóan, kecsesen és becsvágyóan valóságos.

*

Kunhárdt Ágota asszony megjegyzése visszhangtalan maradt. Lajos visszament a kulisszák és mellékszereplők közé, Albert Jugó bácsinak el

kellett mesélnie a gólszerzés igaz történetét, id. Tokvillék még idősebbek lettek és váratlanul ráébredtek arra, mi segíthetné a három faluból álló nagyközséget amúgy istenigazából az urbanizáció útján előre. Egy szociális létesítmény, a kegyes szívűség és segítőkészség záloga, mely találkozna az egyház törekvéseivel (minden jelentősebb és történelmi egyháznak hívei voltak a jövő Nagyszentpéter eredeti rurális, rusztikus állapotában is), és a keresztelőmedence szellemével is. Na persze egy idős ember aligha gondol a keresztelőmedence eredendő funkciójára, hiszen az élet befejezése közelebb van hozzá, mint a kezdet, unokáinak keresztése nem az ő dolga, hanem a szülőké és ebben a tekintetben a községben az ateizmus vajha szedte valaha is vétlen áldozatait. A késő-reneszánsz Giovanni Bellininek tulajdonított vörös márvány keresztelőmedence kétségtelenül itáliai munka volt, de hogy miként, mely veszedelmeken át került az Urálba, arra nézve alapos kutatásokat kellett volna folytatni a vatikáni és a moszkvai hadilevéltárakban, ami azonban nem látszott a közeljövőben maradéktalanul megvalósíthatónak és ésszerűnek is aligha...

No de hát ez a lényegét egyáltalán nem érinti, ugyanis id. Tokvillék egy huszonöt férőhelyes, melegvizes, vízöblítéses melegedőre gondoltak a Kikelet utcában álló üres Bátor-Terenyei-féle telken. Minden községben akad huszonöt melegségre vágyó öreg és hajléktalan, a sors által mostohán kezelt, kallódó egyén, szegény és rokkant, segítséget nélkülöző magányos. Egyszóval mellözött és hátrányos helyzetű. Idősebb Tokvillék a különböző befektetésekből szép tőkét gyűjtöttek össze, a kiszemelt bankok szolidak és biztonságosak voltak, tisztas kamatot fizettek. Az id. Tokvillék, nem tőzsdéztek, az olyasmit zsidósnak tartották. Nem akarjuk ezzel azt mondani, hogy a liberális id. Tokvill család gyűlölte volna a héber fajt. Csupán jelezni akartuk józanságukat, azt hogy ismerték saját vállalkozó kedvük és merészségük határait, amit semmilyen körülmények között sem akartak megerőszkolni, átlépni. Meghamisították volna saját önazonosságukat, és a községi közvéleményt pedig fölöslegesen zavarták volna meg jól rögzült előítéleteiben. Márpedig egy községben az állandóság a vonzó, ebben különbözik a városok természetes izgágaságától.

Megint itt az ellentmondás! – sikoltozik vidáman az olvasó. Egyik bekezdésben ugyanis a városiasodás apológiáját hordozzák soraink, másokban pedig a rusztikus csönd dicséretét zengjük. Lesütött szemmel bevalljuk elragadott az írás mánora, de kordokumentum gyanánt most már változatlanul hagyjuk. (Túl remekbe szabott ugyanis, az a néhány sor...)

A községi tanács (önkormányzat) heves szópárbaj, okoskodások, sárdobálás és haragvó zaftos káromkodás után mégiscsak áldását adta id. Tokvill Mátyás felvetésére, de kikötötte, a javaslattevőnek kell teljes egészében megvalósítania az elképzelést, ehhez a község csak a Bátor-Terenyei-féle telket szerzi meg az Amerikában élő örökösöktől.

*

A helyi közigazgatás és a bíró állta a szavát, két hónap alatt nyélbe ütötték az alkut, Joe and Kathy Tereny kecmec nélkül ráállt a dologra tizenkilencezer dollárért cserében, és most már id. Tokvill Mátyáson volt a sor, hogy nekiveselkedjen az építkezésnek. Mérnök rengeteg lakott már akkor is Hajcihőn: egymás után vették meg a rozzant vagy takaró-sabb parasztházakat, kékvályog viskókat, palotásított villákká építették át, emelettel, manzárdal, tornyocskákkal fejezték meg, kertépítő cégekkel terveztették meg az előkertet és a gyümölcsösben felütött pálmaházban már sokaknak kis ausztrálkomfört eukaliptuszfája is volt.

Id. Tokvill kinézett a szaknévsorból (*Jellow-Blue-Red Pages*) három mérnököt is. Senkit sem ismert, ám akkor sem dőlt be a hatványozottan előforduló címeknek, vaktában bökött rá a nevekre. Meglepődve fedezte fel utóbb, hogy a harmadikat, kilencediket és tizenhetediket választotta ki a sárga-kék-piros lapokról. (Különben ez volt a első három szám azokból, miket évek óta megjátszott az állami lutrin.)

A mérnökök rendre megjelentek, felmérték a terepet, diszkréten érdeklődtek nagybátyám, id. Tokvill Mátyás anyagi háttere felől, számígtattak, hosszabb-rövidebb lépéseket tettek egy szobában, vagy csak álltak szivarozva az őszi ablak előtt, mélyen gondba merülve, töprengtek, hümmögtek, olykor egy-egy számot firkáltak az előkészített papírokra, valami négyzetet felvázoltak, s amikor félóra múlva újra szemügyre vették, *nem, nem, a fenében is, nem*, felkiáltással vágták a kandalló tűzébe, gyűrték zsebre. Majd visszaadták a megbízatást. Jobban mondva, még nem kötöttek szerződést, még előszerződést sem, csupán előzetes ismerkedésre, a feladattal történő afféle kacérkodásra érkeztek id. Tokvillék házához. Elmentek, megfutmodtak. Egyikük, a kék mérnök, bolondnak nevezte id. Tokvill bácsikámat, minek akar ebben a porfészekben aggmenházat. *Inkább terveztessen, uram, ravatalozót*, tette hozzá cinikusan. Rossz a talaj. Nem lehet, nem tudjuk megépíteni, nyilatkozott a másik egy láthatatlan testület nevében. Mindegyik azzal végezte, mit, miért lehetetlen megépíteni, kivitelezni, elérni, megszerezni, elfogadtatni, milyen engedélyek beszerzése lehetetlen, inkább

fordítsa a pénzt, arra hogy... és mondtak valami toronymagas hülyeséget, mérnöki agyalágyultságot. Csak a gyáva ráció csókolgatta a tehetetlenség agyaglábait.

Ám de id. Tokvill Mártont, a liberalizmus simléderi megtestesítőjét nem olyan fából faragták. Jelleméből következett, hogy nem ismert lehetlent. Azért volt tejszeparátora, azért vásárolt háromezer hold erdőt a tubai határban, azért kereteztette be a nagysimléderi rabbiképző szemináriumának térképeit, holott, mint már említettük, keveset törődött a zsidósággal, csak hogy akkoriban Simléderen egyetlen felső iskola működött, a Smilovits Vidor-féle jesiva.

Hosszasan tűnődve szemlélte a tejművek csarnokában a munkásokat, a környékbeli betanított parasztokat és parasztnőket. Mintha nem is látta volna őket. Tekintete folyton visszatért a keresztelőmedencére, amelybe a camembert-típusú sajthoz gyűjtötték össze naponta a legzsírosabb tej fölét.

Ez adta végül az ötletet. Lóhátra ült és benyargalt a városba. Ott már működött a telefonközpont. Interurbánt kért Puzzolival. Talán el sem kellene mondjam: a puzzoli műépítész, amint meglátta a reneszánsz keresztelőmedencét, lelkesedve kiáltott fel: *De hiszen ez ifj. Giovanni Bellini munkája! Hozzáfogható a Puzzoli-i San Appolinare in Vincoli templomában található, bár méreteit tekintve ez valamennyi ismert keresztelőmedencéjét meghaladja. (Olimpiai méret! – lelkesedett.)*

A mérnök folyvást tapogatta a remekművet, alig akart hinni érzékeinek, lefényképezte, lerajzolta mindenféle nézetből. Úgy tervezte meg a melegedőt, hogy az egy lefordított keresztelőmedencére hajazzon. Az árát kérdezte, de nagybácsikám a fejét rázta, nem eladó. Ez lesz a jövő város szimbóluma, címerjószága. Az ám!

Mi több a medencét a melegedő központi termében, társalgójába szánta, hideg teleken meleg teát képzelt bele, nyáron hűsítőt az arra járó utazóknak, akik számára ilyenkor a menhely albergóként, turistaszálló gyanánt tarthat nyitva.

A terveket a *signor architetto* stílusosan a keresztelőmedencébe rejtette. Onnan veszi majd elő, tervezte. Mindenkit meghívtak a bemutatóra, a tanácsot testületileg, a bírót, Kunhárdtékat és Albert Jugó bácsit, a simléderi polgárok krémjét és színhúsát, senki sem hiányzott, aki egyáltalán fontos volt a községben.

Albert Jugó bácsi ebből az alkalomból felhúzta régi focista cipőjét. Ki akart tenni magáért a vén gólszerző. Nagyon szorította azonban, mert a bütykök semmit sem törődnek a hírnévvel és az emlékekkel, az egykori

fenomenális teljesítményekkel és a régen kihűlt csodálattal, nőnek, növekednek, sajognak, fájnak, áztatóvíz után kiabálnak, vagy legalább egy percnyi megállásért, amikor a cipők lekerülnek. Jugó bácsi lerúgta volna a csukákat, ám szorosán be voltak fűzve a régimódi angol sportmorál szerint. Megtámaszkodott a medence széléhez, ráhelyezte ünnepi szivarját, ami azonmód beesett a medencébe, eltűnt a felcsavart papírok között, alatt. Túl mély volt, hogy behajolhasson, másikat vett elő, tellett az iker-klónozás jövedelméből és rágyújtott, az el nem fűjt gyufaszálat is bedobta a medencébe. (Amolyan általános szemétkosárnak vélte rövidlátóan és a művészek iránt mutatott legkisebb tisztelet jele nélkül; nem mint Kunhárdt Lajos, aki szerette a füstművészetet, őt viszont senki; ez már csak egy ilyen nulla végű játszma) Tovább sántikált, cipőit a kezébe tartva, ugyanis id. Tokvill Márton szalonjában felhangzott az első gongütés.

A zsírpapírra átvitt tervek pillanatok alatt a lángok martalékává váltak. Id. Tokvill Márton még annyit sem mondhatott, hogy *Kedves barátaim, tisztelt meghívottak, azért gyűltünk össze, hogy bemutassuk Önöknek a simléderi melegedő terveit...*, amikor a lángok felcsaptak, ragyogó fényesség támadt, egy pillanatra mindenki látni vélte a melegedőt hatalmas termeivel és benne a boldogan sürgölődő, eszegető mellözöttekkel. De mondom, csupán látomás volt, mert a keresztelőmedencében visszahozhatatlanul elhamvadtak a legnagyobb szerűbb terv egyedi rajzai.

Rohangálás, víztöltögetés, fújás, hadonászás, ráolvasás mit sem használt. Így volt megírva a sors egykötetes regényében, ahol minden település és minden ember előre elrendelt pályát fut be, a jók üdvösségre választatnak, a rosszak kárhozatra, a szépek mosolyra, a durvák pokolra.

Ezért vált csak félszázaddal később várossá Nagyszentpéter.